

Γ. ΒΡΟΥΤΟΣ.

Ἀνδριάς Σολωμοῦ.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΣΙΣ (*)

ΟΥ μ' ὀδηγεῖς θεία σκιά ; Τοῦ τάφου μου τὸ μεγαλεῖον ν' ἀναζητήσω καὶ πάλιν ποθεῖς, παρὰ τὰ εἰδῶλα τῶν πρώτων αἰωνῶν, παρὰ τὰ ἐρείπια τῶν νεανικῶν ἐμπνεύσεων ;

Ἄφες με νὰ εὐλογήσω τὸν παλμόν, ὃν δημιουργεῖ εἰς πόθος, καὶ ἐν τῇ γοητεία τῶν βλεμμάτων του τὴν λάμψιν ν' ἀνεύρω τοῦ ἀθανάτου φωτός, ὅπερ ἐλάμπρυνα τοὺς γλυκεῖς τῆς ἡβης μου ρεμβασμούς.

Μὲ γνωρίζεις, περιπαθῆς μου ἄρμονία, ἀλλὰ δὲν προεμάντευσας εἰς τὴν ἀπήχησιν τοῦ μουσουργήματος τῆς ἐνθέου ψυχῆς σου τὸ θρηνητικὸν τοῦ πένθους μου ἔλεγξιόν, ὅποτε διεστάλησαν τὰ χεῖλη σου, καὶ διὰ μέσου τοῦ παρθενικοῦ μειδιήματος, «σύνελθε» μοῦ ἐφώνησεν ἡ πονοῦσα καρδιά σου. Γλυκύ μου ἔαρ ! Ποῦ νὰ πλανηθῶ, ἰκέτης πλέον τῶν σιγηλῶν μου νεκρανθῆμων ;

Ἐμπροσθέν σου τὸ κῆμα τοῦ γαλανοῦ πόντου λικνίζει καὶ ἐν ἰδανικόν, ἀλλ' ἐγώ, ἀπὸ τοῦ

κειθμῶνος τὸν στένοντα λυρισμόν, τὸν δύστηνον ἐξαποστέλλω τόνον, ὡς προσκύνημα τῆς εἰρηνικῆς σου γαλήνης.

Σύγγνωθι τὴν ἱεροσυλίαν μου ἀλλ' ἀγαπῶ πολὺ νὰ εἶμαι θῦμα τοῦ θριάμβου σου

Μὴ ἀρνηθῆς εἰς τὴν ῥοδίην ἐκστασιν τῶν ῥεμβασμῶν σου ἓνα ὄρφανόν κλάδον μοιραίου μαρτυροῦ. Τίς εἶδεν, ἴσως ἀναζήση πρὸ σοῦ.

Ἄσπασία τῶν ὀνείρων νύμφη ! Εἰς τὰς ἐσχάτας τῆς Δύσεως, ὅπότε ἔκπνέη ἡ ἡμέρα, συγκράτησε τὴν ἀπωτάτην τῆς ἀνατολῆς ὀπτασίαν, καὶ ὁ οὐρανὸς θὰ ἐλεήσῃ τὰς συγκινήσεις τῆς ὑστάτης σου ἀγωνίας. Δὲν θὰ μὲ ἀσπασθῆς κινδυνεύοντα.

Θὰ ζήσῃ ἡ πρώτη εὐχὴ τῆς ἐκλειπούσης ὀσιότητος, καὶ σύ, ἀφιερωθείσα εἰς τὴν ἐπιζήσαν ἰδέαν, δὲν θὰ πενήθησας ἐπὶ πολὺ.

Ἐλπίζε εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν πρώτων μου στεναγμῶν καὶ μὴ λησμονεῖς τὸ μυστικὸν δάκρυ. Εἶναι τοῦ Ὑμεναίου ὁ πολυτιμότερος μαργαρίτης ὃν κρύπτω εὐλαβῶς μετὰ τῶν ἀργυρῶν τριχῶν τῶν προσφιλῶν πρεσβείων.

Παρθένε πολυφίλητε ! Δός μου ἤδη τοῦ ὀνείρου σου μίαν εἰκόνα. Ἴσως αὕτη ἔσται ὠραιότερα τοῦ τάφου μου.

(*) Ἴδε εἰκόνα ε' τεύχους.